

PETRA

HEDEROVÁ

KOMEDIANTKA

Epitovky

**OBLÚBENÁ
AUTORKA**

Evitovky

H
P
etra
ederová

ISBN 978-80-89950-95-9

Evitovky

Komediantka

Evitovky

PETRA HEDEROVÁ

Venujem Milote

1.

Zmyslové rande. Výborný názov pre akciu, na ktorej môžete zažiť poriadne faux pas. Nebola by som to však ja, keby som sa strmhlav nerútila do atypických situácií. Ten názov blížiacej sa udalosti na mňa vyskakoval na sociálnych sieťach v podobe platenej reklamy. Prvý raz som ho úspešne odignorovala. Ale keď sa mi pred očami zobrazil už aspoň desiatykrát, povedala som si, že to nemôže byť

náhoda. A keď nejde o náhodu, v hre je jednoznačne osud. S osudom predsa nehodno vyjednávať.

Rozhodla som sa zavolať svojej znovu objavenej kamarátke Erike, s ktorou som sa nevidela od základky, pred rokom sme však na seba náhodne narazili v jednom bratislavskom nákupnom centre. Dobré mi to padlo, v poslednom čase som sa cítila veľmi osamelo. A nebola som jediná. Podobne osamelo sa cítila väčšina obyvateľov sveta.

„Pod' so mnou na zoznamovaciu párty,“ vychrlila som bez úvodu do telefónu.

Erika neznela zaskočene. Erika je totiž spontánna bytosť otvorená všetkému. Tak to má napísané aj v profile na Tineri, kde jej fotka v červených šatách a lodičkách rovnakej agresívnej farby visí už niekoľko rokov. Vyzerá, akoby svojím outfitom dráždila býka.

„Nejaký speed dating?“ spýtala sa znalecky.

„Ale čoby!“ mávla som rukou, akoby ma mohla vidieť. „Na tom sme predsa už boli a vieš, ako to dopadlo.“

Priam som videla, ako sa kamarátka zaškerila. „Áno, viem. Ja som si po ňom týždeň liečila zlomené srdce a ty... ty si v totálnej kaši.“

„To predsa so speed datingom nesúvisí,“ odbila som ju. „Kevina som stretla v práci.“

„Ved' práve,“ poznamenala. „Keby ťa niekto na tej akcii zaujal, nedala by si priestor tomu podvodníkovi.“

Nechcelo sa mi znova rozoberať svoju nepriaznivú životnú situáciu, preto som radšej pokračovala vo výklade.

„Je to oveľa originálnejšia forma zoznámenia,“ ubezpečovala som Eriku. „Niečo nové, čo tu doteraz nebolo.“

Zdalo sa mi, že som ju zaujala.

„Nepreháňaš náhodou?“ zapochybovala

„V dnešnej dobe už bolo vymyslené všetko.“

Chcela som namietat', že to nie je pravda. Stále sa odniekiaľ vynárajú nové nápady, technológie a sociálne siete, ktoré zo svojich tvorcov urobia multimilionárov. Bola som však príliš rozrušená a nechcela som odbočiť od pointy rozhovoru.

„Ide o toto,“ vysvetľovala som. „Na stretnutie príde rovnaký počet mužov a žien, nebudú sa však zoznamovať tradičným spôsobom.“

„A ako teda?“ vyzvedala Erika.

„Vraj sa to udeje na základe vnímania svojej vzájomnej vlnovej dĺžky. Pôjde tu o energie. Chápeš?“

„Znie to pochybne,“ skonštatovala. „Ale pokračuj. Možno ma nakoniec presvedčíš.“

Na notebooku som vyhľadala stránku agentúry, ktorá udalosť organizovala, a nahlas som prečítala: „Spoznajte sa inak – vypnite logické myslenie a použite zmysly. Stretnutia sú krátke, zato intenzívne. Spoznajte svoju lásku na základe energetického vnímania a silného emočného zážitku. Na záver nám dáte vedieť, ktorý z účastníkov získal vaše sympatie, a ak nastane obojstranná zhoda, vymeníme vám kontakty. V ten večer sa nebudete musieť predávať slovami, nebudete rozprávať tomu druhému, kto ste, kde pracujete a čo ste dosiahli.

Odpoveď bude ukrytá v zážitku. Dôležité! Počet účastníkov akcie je obmedzený, posledné voľné vstupenky sú v predaji.“

Dramaticky som sa odmlčala. Erika ma nenechala dlho čakať na odpoveď.

„Poďme!“ vyhlásila rozhodne.

A tak sme si kúpili lístky.

2.

Pred budovou voľnočasového centra Creative sa tiesnilo niekoľko desiatok žien a mužov. Stáli vyobliekaní ako do divadla, vôňa parfumov sa šírila horúcim letným ovzduším pomaly ako omráčený had. Zdvihol sa mi žalúdok.

„Neviem, či to zvládnem,“ povedala som Erike. Smrdelo to tam, ako keby parfuméria rušila predajňu. Všetko v päťdesiatpercentnej zľave a ľudia

sa idú pozabíjať kvôli toaletným vodám. „Je mi zle!“

Kamarátka ma zahriakla: „Premôž sa trochu! Ide o tvoju budúcnosť! Skús dýchať ústami.“

Keby mi nebolo fyzicky tak príšerne, určite by som sa z plných pľúc zasmiala. Vraj budúcnosť! Akoby vzťah niekomu priniesol v živote šťastie! Skôr naopak: mnohých dohnal na pokraj nervového zrútenia. Už dlho som pohrdlivo pozorovala mladé zamilované páriky, ako sa cukrujú na verejnosti, prípadne predvádzajú na sociálnych sieťach, ako by jediné, od čoho závisí ich budúcnosť, bola láska! Vôbec som si nebola istá, či existuje čosi také ako láska medzi mužom a ženou. Iste, o materinskej láske niet pochybností. Ale čo sa opačného pohlavia týka, zostávala som skeptická.

Našťastie sa onedlho pred dverami objavili organizátori.

„Každý z vás sa, prosím, pri vstupe zapíšete do zoznamu,“ oznámila nám drobná žena v dlhých ľanových šatách s ezoterickou potlačou. „Podľa možnosti to urobte tak, aby vaše údaje nikto nevidel.“

Ľudia vstupovali do budovy po jednom. Iba nedávno sa skončili preventívne opatrenia proti koronavírusu a viacerí sme z toho zostali zmagorení. Rozstupy sa stali bežnou súčasťou našich životov.

Dav pred budovou sa pomaly zmenšoval a môj žalúdok prestal protestovať.

„Vyzerá to tak, že to zvládnem a svojho nastávajúceho neovraciam,“ oznámila som Erike.

„Bolo by to originálne zoznámenie,“ odvetila pobavene. „Do konca života by ste mali na čo spomínať.“

„Rozprávali by sme o tom našim deťom ako v seriáli Ako som spoznal vašu matku,“ doplnila som.

O desať minút sme sa už zapisovali do zošita. Meno, priezvisko a kontaktné údaje. Len aby bolo možné skontrolovať, či máme uhradené vstupné, a aby nám mohli po akcii zavolať, ako sme dopadli. V predsieni sme si vyzuli topánky a cez malú kuchynku, v ktorej bolo pripravené občerstvenie, sme sa presunuli do priestrannej haly. Miestnosť nebola ničím výnimočná – biele steny, plávajúca podlaha, na jednej strane veľké okná bez žalúzií. Hádám nás cez ne nikto nebude pozorovať, užrnula som sa v duchu. Ktovie, aké bizarnosti nás donútia robiť. Organizátori akcie po zemi porozkladali vankúše na sedenie. Narýchlo som ich spočítala, bolo ich tridsať.

„Sme tu všetci?“ zisťoval dlhovlasý mladík, ktorý vyzeral ako jeden z apoštolov. Mal na sebe bielu ľanovú košeľu a voľné nohavice z rovnakého materiálu. Bol bosý.

Účastníci si poslušne posadali na vankúše. Ženy, ktoré odignorovali výzvu, aby prišli oblečené pohodlne, a zvolili minišaty, mali čo robiť, aby sedeli v súlade s pravidlami slušného správania v spoločnosti. Tiež som mala problém. Pre veľké brucho som si nedokázala nájsť vhodnú polohu, preto som zostala sedieť na päťách. Pozrela som sa doprava. Civel

na mňa muž menšieho vzhľadu, zarastený ako Sandokan. Keď sa naše oči stretli, okamžite uhol pohľadom. Laktom som štuchla Eriku, ktorá sa usadila po mojej ľavici. Chcela som na ňu žmurknúť a pošepkať jej niečo vtipné. Cítila som sa trápne a nevedela som sa rozpamätať, prečo mi napadlo zaregistrovať sa sem.

Do nosa mi udrela vôňa éterického oleja. Zatvorila som oči a nadýchla sa. Mandarínka a škorica, to som spoľahlivo dokázala identifikovať. Pokorne som sa poďakovala vyšším silám, že mi tieto arómy nevyvolávajú nutkanie na vracanie. Ani hudba mi neprekážala, ako by aj mohla? Uchu lahodiace relaxačné tóny predsa nikomu nemôžu ublížiť. Cink, cink a ešte jemnejšie cink, do toho pár brnknutí na harfe a šum lesa. Ľudia v miestnosti sa tlmene zhovárali, kým ich éterická organizátorka nevyzvala: „Začneme?“

Tiež bola bosá a na jej drobných chodidlách svietil červený lak na nechty. Pristúpil k nej dlhovýslý organizátor a nežne ju objal okolo pásu. Nikto nemal najmenšiu pochybnosť o tom, že tí dvaja tvoria pár.

„Radi by sme vás privítali na dnešnom výnimočnom zážitkovom stretnutí,“ predniesol chlap. „Dovoľte, aby som sa predstavil. Volám sa Andrej a toto je moja žena Annamária. Stretli sme sa tu v početnej zostave, čo nás veľmi teší. Cieľom tejto akcie je navzájom sa spoznať a vymeniť si na seba kontakt pre ďalšie priateľstvo, v ideálnom prípade

partnerský vzťah. Budeme sa snažiť ponúknuť vám jedinečný zážitok, ktorý vám otvorí oči a poodhalí niečo o tom, ako je možné vnímať iných len prostredníctvom našich zmyslov.“

Andrej odovzdal slovo svojej žene. Annamária sa zazubila ako slniečko a zrakom preletela po miestnosti. Mala vlasy ako víla, jemne zvlnené s rozštiepenými končekmi, ktoré by sa zišlo podstrihnúť. Odkedy som pracovala v kaderníckom salóne, trpím profesionálnou deformáciou.

„Srdečne vás tu vítame,“ pozdravila nás a rozdávala úsmevy na všetky strany. „Sme veľmi radi, že vás náš koncept nadchol a prihlásili ste sa až toľkí. Dnes s vami budeme zdieľať vzácne poznatky, ktoré sme sa naučili meditáciou a rôznymi dýchacími či pohybovými technikami. Na úvod by som vás chcela povzbudiť, aby ste sa nebáli zapojiť do cvičení, ktoré sme pre vás pripravili. Ak sa na niektoré z nich nebudete cítiť, je to, samozrejme, na vás. Pokojne ich vynechajte, nikto nebude namietat.“

Ten dodatok ma trochu znervóznil. Ktovie, o aké cvičenia pôjde? Fľochla som na Eriku, ale tá sa tvárila pozitívne. Nuž, nevádi. Prípadne sa vyhovorím, že mi môj stav neumožňuje absolvovať všetko, čo nám prikážu.

„Najskôr vám zaviažeme oči šatkou. Potom vás jedného po druhom odvedieme na iné miesto, teda vymeníme vaše pozície. Čo bude nasledovať ďalej, uvidíte sami.“

Annamária nám rozdala šatky na oči. Ja som sa rozhodla podvádzať a oči som si zaviazala tak, aby som aspoň cez malú škáru niečo videla.

„Sme všetci pripravení?“ spýtal sa Andrej.

V sále zašumelo. Boli sme trochu napätí a zároveň nedočkaví, čo bude nasledovať. Trvalo asi pätnásť minút, kým nás všetkých pomiešali. Po mňa prišla Annamária. Pomohla mi postaviť sa a odvieďla ma kamsi do opačného rohu miestnosti. Postupovala som pomaličky, lebo som sa bála, že o niečo zakopnem. Pád som si v mojom stave nemohla dovoliť. Presuny prebehli v tichosti, len za sprievodu relaxačnej hudby.

Cink! Šššš... Brnk!

„A teraz, keď sme všetci usadení,“ vysvetľoval Andrej, „prosím vás, aby ste si nedávali dole šatku. Budeme krátko meditovať.“

Netušila som, čo sa odo mňa očakáva. Vankúš, na ktorom som sedela, ma z nepochopiteľných príčin tlačil. Určite to, čo ma pichalo do zadku, bola pohánka. Nemám ju rada ani v kuchyni. Spod šatky som zaškúlila na človeka, od ktorého ma delil asi meter. Bol to chlap, navyše určite vysoký. Dlhé chudé nohy mal komicky poskladané do tureckého sedu.

„Predstavte si, že sa nachádzate na rozkvitnutej lúke zaliatej slnkom,“ básnil Andrej. „Cítite, ako slnečné lúče dopadajú na vašu tvár, počujete štebot vtákov. Nemyslíte na nič, iba na prítomný okamih.“

To sa ti ľahko povie, pomyslela som si. Ty nie si tehotný a na podobné šaškovanie si zvyknutý. Toto

určite nie je prvá seansa, ktorú s Annamáriou organizujete.

Zasvrbelo ma pod pravou lopatkou, ale bolo mi hlúpe poškrabať sa. Aj tak by som na to miesto s najväčšou pravdepodobnosťou nedočiahla. Andrej sa ešte chvíľu rozplýval nad výjavmi vo vlastnej hlave, potom odovzdal slovo Annamárii.

„A teraz sa pootočte doprava a podajte ruku svojmu susedovi bez toho, aby ste si sňali šatku,“ prikázala nám.

Neochotne som poslúchla. Posledné, po čom som túžila, bol fyzický kontakt s týpkom, ktorého chlpaté nohy som zazrela počas meditácie. Netušila som, ako vyzerá a či by sa mi vôbec páčil natoľko, aby som sa ho bola schopná dotknúť. Nikto sa ma však na názor nepýtal, tak som sa podvolila. Chlapík tápal v priestore, očividne nepodvádzal ako ja a šatku mal zaviazanú pevne. Trošku som mu pomohla, aby sa toľko netrápil, prípadne aby ma nechytiteľ za inú časť tela. Najskôr sme sa dotkli končekmi prstov, potom celou dlaňou. Prekvapilo ma, že má ruky ľadové, ako keby ho práve vytiahli z mrazničky. Zahlnala som predstavu márníce a chladiacich boxov, v ktorých sa skladujú telá, a snažila som sa sústrediť na cvičenie.

„A teraz sa chytte za obe ruky,“ povedala Annamária.

Sedeli sme oproti sebe so zaviazanými očami, poslušne sa držiac v očakávaní toho, čo nastane.

Rečenia sa znova ujal Andrej.

„Precít'ťte dotyk dlaní vášho partnera. Je vám príjemný alebo nepríjemný? Cítite sa v tejto situácii komfortne? Cítite sa v bezpečí? Chceli by ste takto zotrvať dlhšie, alebo sa neviete dočkať, kedy sa odpojíte? Dôsledne vnímajte svoje pocity, sú kľúčom k vašim túžbam.“

Zamyslela som sa nad tým, ako som na tom. Je mi nepríjemné, že sa ma ten muž dotýka, alebo, naopak, príjemné? Telesný kontakt s opačným pohlavím sa pre mňa v posledných mesiacoch stal luxusom. A to nehovorím rovno o sexe. Chýbali mi aj celkom neškodné veci ako objatie či dotyk. Odkedy som ukončila milenecký pomer s Kevinom, nemala som nikoho. Tehotná žena by nemala riskovať stretávanie s neznámymi mužmi. Zvolila som zodpovednosť na úkor spokojnosti. Čo tam po mne, hlavne, aby sa dieťa narodilo zdravé.

A teraz som tu a obchytáva ma cudzí muž. A mne sa to páči. Biologické potreby stoja na úplnom dne pyramídy potrieb a keď ich vraj človek nemá naplnené, nevie sa sústrediť na vyššie ciele. Lenže mojím jediným cieľom je dočkať sa pôrodu a priviesť na svet zdravého potomka. Nevie, či to bude dievča alebo chlapec. Pohlavie som si odmietla nechať prezradiť. Bude to prekvapenie.

„A teraz si dajte šatku dole,“ požiadal nás Andrej. „Neobzerajte sa okolo seba, dívajte sa len do očí vášho partnera a neprestávajú, kým nezazvoní zvonček.“

Môj muž, ako som si ho sama pre seba nazvala, mal zelené oči. Nevedela som posúdiť, či je atraktívny, zdal sa mi skôr obyčajný. Mimovoľne sme sa na seba usmievali, akoby nám celá situácia vyznievala komicky. Po pár sekundách to začalo byť celkom nepríjemné. Chcela som uhnúť zrakom, ale prerušila by som tým naše duchovné spojenie. Tak som teda vydržala, sledujúc malú hnedú škvrnku v jeho pravom oku.

Cililing!

Konečne! Vydýchla som si. To som však ešte netušila, že si podobnú tortúru zopakujem s ďalšími štrnástimi mužmi v miestnosti.

Organizátori nám znovu nasadili šatky a odviedli nás na iné miesto v sále. Tentoraz som si povedala, že nebudem podvádzať a nechám sa prekvapiť, aký efekt to prinesie.

Muž číslo dva mal pre zmenu ruky spotené. Bol to nechutný pocit, ešte horší, ako držať cencúle muža číslo jeden. Nevedela som sa dočkať, kedy zazvoní zvonček a budeme si pozerat' do očí. Možno bude aspoň pekný a nebudem myslieť na jeho vlhké dlane.

Cililing!

Sekunda úľavy.

Keď som zbadala upotencia, jeho zovňajšok neprekvapil. Nebol pekný, ba ani sympatický. Málo vlasov, nesúmerná tvár, nízke čelo. Zrejme mal zo žien stres, lebo sústavne uhýbal pohľadom. Zrak mu nekontrolovane zablúdil k môjmu veľkému bruchu.

Určite sa mu na ňom čosi nezdalo, preto sa radšej snažil dívať sa mi do očí, ako mu bolo v úvode odporučené. Predstavila som si, ako urputne premýšľa nad tým, či som tehotná alebo len taká tučná, a kútkmi mi zašklbalo. V snahe potlačiť smiech som zaškúlila na pár sediaci obďaleč. Nebolo mi jasné, či sa pri pozeraní do očí treba stále držať za ruky, alebo ich môžeme voľne zvesiť vedľa tela. Vedľajší pár sa stále držal, tak som po nich opakovala a znovu chytila mokré dlane muža číslo dva.

Muž číslo tri bol pre zmenu prekvapivo pekný. Krásne modré očí, husté hnedé vlasy, zmyselné pery. Aj v sede bolo možné vytušiť dobre stavané telo. Kde sa tu taký vzal? Tipovala by som, že nemá problém nájsť si frajerku ani v bežnom živote. Na tohto si vypýtam kontakt, zhodnotila som. Keď sme sa na seba dívali, zdalo sa mi, že sa trochu červenám. Nebola to však len krása, ktorá ma na ňom upútala. Prišla som na to až o pár dní neskôr. Z jeho pohľadu vyžarovalo niečo láskavé a z dlaní mu sáľalo upokojujúce teplo. Nechcelo sa mi odísť k mužovi číslo štyri, no musela som.

Štvorka bol Sandokan, ktorého som si všimla na začiatku. Päťka ryšavý pehavý ucháň. Šestka rachitický ítečkár, sedmička obézny štyridsiatnik.

A potom nastala zmena v zadaní. Už sme sa nemali za ruky držať, mali sme s nimi zároveň krúžiť. Pohyb rúk mal viesť muž, žena ho nasledovala. Neskôr sme sa nedívali do očí v sede, ale v stoji, pričom sme sa mali k sebe veľmi pomaly približovať.

Vníмали sme energetické pole partnera a to, či mu je naša blízkosť príjemná. Ak by nám akýmkoľvek spôsobom naznačil, že nás k sebe bližšie nepustí, mali sme sa rovnako pomaličky vrátiť na svoje miesto, udržiavajúc očný kontakt.

Muž číslo osem túto šancu dokonale využil a nalepil sa ku mne tak blízko, že keby som nemala pred sebou brucho, dotýkali by sme sa nosmi. Boli sme totiž obaja rovnako vysokí, alebo, aby som bola presná, rovnako nízki.

Muž číslo deväť by bol oukej, keby mu nepríjemne nesmrdelo z úst, čo som zacítila, keď sa ku mne priblížil na pol metra. Desiatka patrila zženštilému chlapíkovi, ktorý pravdepodobne ešte neobjavil svoju sexuálnu orientáciu, jedenástkou sa mohol pochváliť dvojmetrový stopäťdesiatkilogramový valibuk, ktorý sa na mňa celý čas musel dívať zhora a bolo by praktickejšie, keby pokľakol. To by však vyzeral, že ma žiada o ruku, a ja som si bola istá, že nie je môj vysnívaný princ.

Mužov číslo dvanásť až pätnásť si takmer nepamätám, lebo ma nezaujali ničím.

Na záver nám organizátori pustili rôzne hudobné žánre a my sme si mali slobodne zatancovať s ktorýmkoľvek z účastníkov. Keď sa skladba zmenila, bolo treba vymeniť partnera. Niektoré pesničky som poznala. Sladák *Girl I'm Gonna Miss You* od *Milli Vanilli* ma preniesol do čias puberty, rovnako ako skladba *You Came* od *Kim Wilde*. Kubánske rytmy *Buena Vista Social Club* nás dostali do varu rovnako